

Anne-Dauphine Julliard: Egy különleges nap

Anne-Dauphine Julliard kislánya, Thais még nem volt 4 éves, amikor egy gyógyíthatatlan betegség miatt meghalt. A „Két kis lányom a homokban” c. könyv annak a pár évnek a története, ami a kislánynak a Földön jutott. Az „Egy különleges nap” az a nap, amikor Thais 8 éves lenne...

Anne-Dauphine Julliard elmékedései az időről

„ - Észrevette? Nem mindennap van február 29-e, és nem is minden évben.

- Igaza van. Köszönöm. További szép napot!

Előrelépek, hogy becsukjam az ajtót, de a férfi nem mozdul. Nem úgy tűnik, mint akinek sietős a dolga. Inkább beszédes kedvében van.

- Gondolta volna? Egy olyan nap, ami csak minden negyedik évben van. Mintha széttolnánk a teret és időt két dátum között, és hopp, beillesztünk egy napot. Soha nem értettem igazán, mire jó ez. Talán valami másodperc-számítási hibát kell helyrehozni vagy ilyesmi. Még az iskolában tanultam jó sok évvel ezelőtt. Egy nap, ami megbújik két másik között. Az ember azt hinné, hogy azon a bizonyos 9 és $\frac{3}{4}$ -ik vágányon van, nem gondolja? Ismeri egyáltalán a Harry Pottert? – Még annyi időm sincs, hogy válaszoljak, már folytatja is. Így csak igenlően biccentek. – Szóval, azon a pályaudvaron... hogy is hívják azt a várost? Á, nem lényeges. Szóval ezen a pályaudvaron két vágány között rejtőzik még egy láthatatlan vágány: a 9 és $\frac{3}{4}$ -ik. Csak a boszorkányok számára megközelíthető, és a vonat onnan egy különleges helyre visz. Valószínűleg február 29-ének is megvan a maga titokzatos tere. Egy külön világ, amely izgalmas és egy kicsit mágikus is, ahová csak azok léphetnek be, akik február 29-én születtek. Azokban az években, amikor nincs ilyen nap, csupa kellemes és szép dolog történik velünk. Bármí elképzelhető. A szökőévekben ugyanolyan születésnapjuk van, mint akárki másnak, de aztán a következő három évben, amikor mindenki azt hiszi, hogy a születésnapjuk véget ér, mielőtt elkezdődhetett volna, mert be van szorítva február huszonnyolcadika és március elseje közé, ők szépen átsurrannak az éjszaka közepén, a harang tizenegyedik és tizenkettedik kondulása között egy másik világba, hogy átéljenek egy napot, ami csak az övék. A hiedelmek ellenére, a február 29-én születetteknek van a legjobb dolguk a világon. Bárcsak én is ezen a napon születtem volna! A feleségem most várja az első babánkat, de csak júliusra van kiírva. Hát, nincs semmi esély, hogy ma szüdjön. Sajnos. Na, most már mennem kell.

- Viszlát, uram! Szép napot! Köszönöm a kellemes társalgást!

- Szívesen. Az életben jobb nevetni, mint sírni. Jó napot.

Becsukom a bejárati ajtót. Thérése tűnik fel a folyosón.

- Ki volt az?

- Azt hiszem, egy kézbesítőnek álcázott angyal.”

„A lift már megérkezett. Beszállok, megnyomom a földszintet jelző gombot, majd gépiesen egy másik felé indul a kezem, de a mozdulatom félúton megáll. Azt a gombot készültem megnyomni, ami azonnal bezárja a liftajtót. Amin két egymás felé mutató nyíl van. Miért akarom mindenáron, hogy a lift gyorsabban induljon? Semmire sem megyek azzal, ha néhány másodpercet nyerek. Hisz nem vagyok késésben és nem sietek sehova. Ez a késztetés azonban erősebb nálam.

Nemrég olvastam, hogy a liftekben ezt a nyomógombot használják a leggyakrabban, többször, mint azt, ami lehetővé teszi, hogy az ajtó néhány másodperccel tovább maradjon nyitva, hogy mások is be tudjanak szállni. Nem viseljük el, ha várakoznunk kell. A nap minden óráját hasznosan akarjuk eltölteni. Ezért minden átmeneti állapot, köztes idő a szemünkben merő haszontalanság. Hiszen elviselhetetlen tétlenségre kényszerít minket. Az ilyen pillanatokot minél inkább meg akarjuk kurtítani, vagy úgy akarjuk felhasználni, hogy az a lehető legkifizetőbb legyen. Néhány évvel ezelőtt, Thérése-t látva elhatároztam, hogy nem fogom kergetni az időt, és kibújok a tudattalanul magamra erőltetett állandó időbeosztási kényszer alól. Thérése ösztönösen eszerint él. Hazájából, Szenegálból hozza ez a szemléletmódot, amely megkérdőjelezi az idő mindenhatóságát, és nem számolja a percek múlását. Thérése nem rabja az időnek. Úgy fogad el minden pillanatot, ahogy jön, és úgy becsüli meg, mint az élet egy-egy értékes mozzanatát. Ahogyan ő, én is csupán időt akarok szánni arra, hogy éljek és a jelen pillanatra koncentrálok. A berögződött reflexektől azonban az ember nehezen szabadul. Például arra a kérdésre, hogy „Mit csinálsz?” hányszor válaszoltam türelmetlenül sóhajtva: „Semmit, várok.” Hogy gondolkodhatok így? A várakozás nem semmittevés. Van egyáltalán olyan pillanata az életünknek, amikor nem csinálunk semmit? Egyáltalán semmit? Még csak nem is gondolkodunk: Olykor-olykor bevallhatjuk magunknak, hogy épp nem teszünk semmi megragadható, értékes dolgot. Hát én ezentúl értékelni fogom azokat a különleges percek, amelyek a látszólagos tétlenség luxusával ajándékoznak meg.”

Aki olvasta a „Két kis lányom a homokban”-t, ki ne hagyja a folytatást!

Szigligeti Zsuzsanna